

Oğlan ve Kirpi



Jane MEADOW

Oğlan ve Kirpi

Jane MEADOW



Ben ailesinin bahçesini dünyadaki her yerden çok severdi. Bahçede uzun ayçiçekleri, sallanan ahşap bir çit ve örümceklerin uyuduğu küçük yeşil bir kulübe vardı. Sıcak bir akşam, gökyüzü pembe ve altın rengine dönerken Ben kırmızı çizmelerini giydi. Çimenlerin üzerinde gölgelerin uzayıp yumuşamasını izlemek için parmak uçlarında dışarı süzüldü.



Ben çiçek tarhının yanına diz çöküp annesinin öğrettiği gibi hiç kıpırdamadan durdu. Birden çitin yanında bir hışırtı oldu; kuru yaprakların fısıldaması gibi küçük, gizli bir ses. Ben nefesini tuttu ve ayçiçeklerinin arasından baktı. Çalılıarın arasından yere yakın, küçük yuvarlak bir şekil sallanarak çıktı; her yeri dikenli kahverengi dikenlerle kaplıydı.



Bu bir kirpiydi! Yüzü yumuşak krem rengindeydi ve çimenlerin üzerinde koklayıp duran minik siyah bir burnu vardı. Dikenlerine küçük bir kuru yaprak takılmıştı, sanki minik bir şapka gibi. Ben'in sıcak kahverengi gözleri kocaman açıldı, çilli yanakları aralık dişli bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Annesine seslenmek istedi ama sessiz kalması gerektiğini hatırladı.



Kirpi çiçek tarhının yanından koklayarak geçti ve ahşap çitin önünde durdu. Burnunu alt tahtanın altına soktu ama boşluk çok dardı. Küçük yaratık itti, kıvrandı, sonra şaşkın bir halde geri oturdu. Ben usulca fısıldadı: 'Sen sadece eve gitmek istiyorsun, değil mi?' Yardım etmesi gerektiğini biliyordu.



Ben mutfağa koştı; annesi adaçayı yeşili kazağını giymiş, bulaşıkları yıkıyordu. 'Anne! Bahçede bir kirpi var!' dedi, bir çizmeden ötekine zıplayarak. Annesi gülümsedi ve ellerini kuruladı. 'Bir kirpi demek! Akşamüstü böcek ve solucan aramaya gelirler. Hadi gidip sessizce izleyelim, onu kaçırmayalım.'



Birlikte dışarı süzıldüler. Annesi yeşil önlüğü ve kanvas eldivenleriyle çitin yanına diz çöktü; ela gözleri sakın ve yumuşacıktı. Kirpi hâlâ alt tahtanın yanında koklayarak geçecek bir yol arıyordu. 'Bir yola ihtiyacı var,' dedi annesi usulca. 'Yaban hayvanları güvenli bir giriş çıkış ister; böylece zarar görmeden gelip gidebilirler.'



Tam o sırada babası ekose gömleğiyle dışarı çıktı, kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı. 'Bir kirpi mi?' dedi, dost canlısı mavi gözleri parlayarak. 'Buna yardım edebilirim.' Ben, babasının güçlü elleriyle çitin alt tahtasını kaldırmasını izledi. 'Bu eski tahta çok alçak,' dedi babası. 'Dikenli dostumuz için küçük bir kapı yapalım.'



Annesi küçük bir kürek getirdi ve babasıyla birlikte çitin altında düzgün bir boşluk kazdılar. Ben elleriyle gevşek toprağı çekti; kırmızı çizmeleri çamurlu, sarı yıldızı toz içindeydi. 'Bu yeterince büyük mü?' diye sordu. Kirpi yeni açıklığı kokladı, temkinli ve utangaçtı, sonra yavaşça sallanarak ötedeki çalıların arasına geçti.



'İşe yaradı!' diye sevindi Ben, sonra elini ağzına kapattı. Annesi usulca güldü. 'Görüyor musun? Sevgi ve biraz da ekip çalışması büyük fark yaratabilir.' Babası ellerini fitilli pantolonuna sildi. 'Yarın bahçeyi daha da dost canlısı yapabiliriz,' dedi. 'Kırpilerin yiyeceğı, suya ve saklanacak güvenli yerlere ihtiyacı var.'



Ertesi gün aile güneş ışığında birlikte çalıştı. Babası küçük ahşap bir kirpi evi yapıp çalılarının altına yerleştirdi. Annesi arıların ve böceklerin sevdiği ek çiçekler dikti. Ben sığ bir kaba temiz su doldurdu ve etrafına düz taşlar koydu; böylece küçük misafirler kaymadan güvenle su içebilirdi.



O akşam gökyüzü yumuşak bir griye dönerken Ben çimenlerin üzerinde sessizce oturdu. Koşmadı, bağırmadı. Sadece izledi. Ve işte, çitin altındaki yeni yolda koklayarak yine kirpi geldi; küçük yaprak hâlâ dikenlerindeydi. Kaptan su içti, sonra kirpi evinde gözden kayboldu.



'Geri döndün,' diye fısıldadı Ben, kalbi sıcacık ve mutluydu. Sonraki akşamlarda daha çok misafir geldi. Şişman kahverengi bir karakurbağası su kabının yanından zıpladı. Bir tarla faresi ailesi çit boyunca koşturdu. Bir karatavuk kuş banyosunda su sıçratıp neşeli bir akşam şarkısı söyledi. Bahçe canlı ve huzurlu hissettiriyordu.



Annesi arka basamakta Ben'in yanına oturdu; gümüş küpeleri son ışığı yakalıyordu. 'Neden hepsinin buraya geldiğini biliyor musun?' diye sordu. Ben düşündü. 'Çünkü onlar için güvenli hale getirdik?' dedi. Annesi başını salladı. 'Yaban hayvanlarına saygı duymak, onların yaşadığı yerleri korumak demektir. En nazik şey budur.'



Ben yavaşça başını salladı, anlamıştı. Küçük kirpiyi, karakurbağasını ve fareleri düşündü. Büyük hediyelere ya da gürültülü telaşa ihtiyaçları yoktu. Sessiz köşelere, temiz suya ve çitten geçen güvenli bir yola ihtiyaçları vardı. Bir yaşam alanına, gerçek bir yuvaya ihtiyaçları vardı ve Ben'in ailesi birlikte bir tane yapmaya yardım etmişti.



O günden sonra Ben bahçenin nazık gözcüsü oldu. Yavaş hareket etmeyi ve alçak sesle konuşmayı öğrendi, yaban hayvanlarını asla korkutmadı. Arkadaşları ziyarete geldi ve onlara sessizce oturup beklemeyi gösterdi. 'Sabırlı olursanız,' dedi onlara, 'bahçe size sırlarını gösterir.' Ve kirpi her akşamüstü mutlaka gelirdi.



Bahçe en güzel haliyle daha yeşil ve daha vahşi büyüdü; hışırdayan yapraklar ve minik ayak izleriyle doldu. Ben'in ailesi sadece nazik olarak yaban hayvanları için bir yuva yapmıştı. Ve her akşam, güneş alçalırken kırmızı çizmeli küçük bir oğlan hiç kıpırdamadan oturup gülümsüyor, dikenli dostunun çitin altından koklayarak evine gidişini izliyordu.